

Denna text skrev till klubbtidningen Borås AlleHunda och detta är en snabbt sammansatt ”ny” layout.

Det är aldrig försent eller Ombyte förnöjer

Min schäfer, Lunabjäre's Iza, sprang sin första agilitytunnel vid ungefär 10 veckors ålder. Sen har vi fuskat på agilitybanan till och från, för att det varit en rolig avkoppling, men att vi skulle tävla har aldrig funnits på kartan. Det har hon varit alldeles för virrig och impulsiv för. Bara tanken på att koppla loss henne i den stökiga miljön på en agilitytävling har gett mig rysningar.

Text: Lotta Hägglund

Vi har alltså harvat på med bruket utan alltför stora framgångar. Att vid sju års ålder vara godkänd i högre klass, med föga hopp om uppflyttning, imponerar väl inte på någon, inte ens på matte. Men jag skyller inte på hunden...

Hoppet från lägre till högre är ju, som de flesta vet, ganska stort. Det finns ett par moment där vi stött på riktiga problem. Ett av dem är inkallning med stäl-lande där Iza inte har minsta förståelse för att hon ska stanna när jag har ropat på henne? Dessutom hade uppletandet börjat krångla rejält och krypet som tidigare varit ganska bra hade också strulat till sig.

Varje träningspass slutade under sommaren i någon form av konflikt. Och då pratar vi inte handgripligheter av något slag. En konflikt i Izas ögon består i att jag inte är nöjd, och då lägger hon av eftersom hon är oerhört känslig för min sinnesstämning. I början

av augusti kände jag att ”nu skiter vi i det här och gör något roligt”.

Agility är roligt!

Iza hade vid det laget inte satt en tass på en agilitybana på ungefär två år men vi skulle ju bara köra ”på skoj” så det spelade ingen roll. I första försöket gick hon in och gjorde en perfekt slalom! OK, inte fartmässigt perfekt kanske, men den var rätt. Glädjen var inte att ta miste på och var hon glad så var jag glad och då var hon glad... osv. En uppåtgående spiral alltså. Allt som ens liknade brukslydnad la vi på hyllan.

En dag stötte jag på ett klubbens mest framgångsrika agilityförare på banan. Hon sådde ett litet frö i min hjärna som fick oväntade konsekvenser. Hon sa ”men varför anmäler du dig inte till DM, nu när det går på hemmaplan?”. Jag skrattade gott (och rått). Vi – tävla? Och dessutom på ett distrikts-mästerskap - nähä aldrig i livet. Det lilla fröet slog dock rot och innan jag visste ordet av så hade jag efteranmält mig till de

två individuella klasserna. Knappt tre veckor senare var det tävlingsdags?!

Ooops... nu var det hårdträning som gällde. Mycket hjälp på traven (eller snarare galoppen) fick jag av en klubbkompis som var uttagen till landslaget i agility och som stöttade mig med några värdefulla privatlektioner.

Under resans gång visade det sig att det fattades ekipage till ett lag. Under vild protest blev vi alltså deltagare i unghunds-laget! Med en sjuårig hund! Jag skrattade gott och kände ingen större prestationsångest. Utan oss hade det inte blivit något lag alls så de fick liksom ta vad de fick.

Natten innan tävlingen var den första natten någonsin som jag sov gott inför en tävlingsdag. Kraven var ju minimala och mitt mål var i stort sett att Iza skulle vara kvar på banan genom hela loppet. Men visst var jag nervös, konstigt vore det väl annars.

Vi gick ut redan som startnummer två i lagtävlingen. Och gjorde ett kanonlopp, med våra mått mätt. Att vi diskade oss för att matte helt sonika glömde ett hinder spelade liksom ingen roll. Den känslan vi hade i det loppet slår det mesta. Det är det som är så skönt med agilityn. Det är känslan som räknas – diskningarna spelar ingen större roll (om man nu inte jagar SM-kval), och att det inte bara är jag som känner så blev jag varse under dagen.

I första individuella DM-loppet (hopp) diskade vi oss ganska direkt efter starten eftersom Iza tyckte tun-

neln såg lämplig ut som hinder nummer 2. Domaren var inte riktigt överens med henne på den punkten. Orutinerade som vi var (?!) så strök vi oss inte till det andra individuella DM-loppet (som många diskade ekipage gjorde) utan tog chansen att avsluta med ett agility-lopp. Och vi kom runt! Under över alla under – vi kom runt! Känslan i det loppet var inte alls lika bra, och jag är mina vrålande klubbkamrater stort tack skyldig. Hade de inte stått och hejat på så hade jag nog gett upp någonstans på hälften. Men vi kom som sagt i mål med en del hinderfel och tidsfel. Det slutade med att vi faktiskt hamnade på en 16:e placering i large av de ursprungliga ca 45 startande. Resten hade antingen strukit sig eller dubbeldiskat sig.

Det dagen var en kanonrolig upplevelse som jag levde länge på. Det stärkte både mitt och Izas självförtroende och var nog oerhört nyttigt för vår relation. Och utan pepping och stöd från klubbkompisarna innan tävlingen hade jag nog aldrig vågat ta steget.

Så var det då dags att tänka om. Några veckor senare var det spårtävling (högre klass) i Borås och eftersom det var hemmaklubben riskerade jag inte ens att bli bortlottad. Jag var tveksam in i det sista om jag skulle anmäla mig (anmälningstiden gick ut precis innan agilitytävlingen) men det gjorde jag i alla fall. Det kändes inte speciellt bra på träningarna och tanken var att “vi gör detta och sen får det vara bra med brukstävlandet”. Att lämna återbud kändes stundtals som ett lockande alternativ. Förväntningarna inför tävlingen var mycket lågt ställda. Även prestationsångesten gick på lågvarv. Uppflyttning var liksom inte att tänka på. Målet var att möjligen förbättra våra mycket usla poäng från vår förra (och första) högretävling.

Dagen började med platsliggning (10 p) och sen bar det av ut i skogen. För andra gången i historien fick vi framspår på tävling och sen frustade vi runt ett riktig jobbigt spår men kom i mål inom tiden och med alla pinnar utom en i magväskan.

Lydnaden gick “så där”. En del moment gick dock betydligt bättre än väntat och jag lyckades hålla mig på bra humör hela vägen.

Så skulle vi då avsluta med uppletandet. Jag kan inte ens med bästa vilja i världen och subjektiva ögon påstå att det var bra. Men ändå var det skyhögt över förväntningarna med tanke på hur det strulat tidigare. När vi lämnade uppletanderutan så var det trots allt en mycket nöjd matte som höll i snöret. Och en

mycket nöjd hund i andra änden. Är matte glad är jag glad, det är hennes motto.

Dagen slutade med "godkänd" men med väldigt mycket roligare poäng än i förra försöket. Vi var "bara" ca 35 poäng från uppflyttning och då hade vi nollat hoppet (30 p), som normalt sett inte är något problem, och inkallningen (40 p). Hoppet om en uppflyttning fick alltså nytt liv och pensioneringen av Iza blev uppskjuten på obestämmd framtid. Några chanser till ska jag ge henne.

Nå – vad lär man sig då av denna något ostrukturerade artikel?

Svaret är: Jag vet inte.

Men i bruks- och lydnadsvärlden känns det ibland som om det bara är uppflyttningar och cert som räknas. Att glädja sig åt ett godkänt resultat eller ett andra-pris är inte riktigt rumsrent. Men det bryr jag mig inte om. Jag kan glädja mig oerhört åt att enskilda små bitar faktiskt fungerade jättebra. Och det är skönt att ha den förmågan, annars skulle tävlingslivet bli tungt.

Något annat man lär sig är att det ibland är väldigt nyttigt att göra något annat. Eller att helt enkelt ta ett riktigt avbrott från träningen. Jag vet inte hur mycket vårt agility-avbrott betydde, men jag tror faktiskt att det hade en positiv inverkan på brukset. Vi fick tillbaks glädjen och det är viktigast av allt. Vi ska ha roligt när vi tränar hund!

Publicerad i Borås AlleHunda 2007